

Співець

Костомаров Микола Іванович

Амвросію Могилі

Ой, чого, молодий співець, зажурився,
Головою жалко на гуслі схилився?
Ой, чого молодий співець не співає,
А чи гласу більше до пісень не має?
Нащо собі марно жалю завдавати,
Нащо свої красні літа загубляти!
Сидить, як ізмерзлий, із ранку до ночі,
Облив слізеньками понурії очі:
— Чи тобі із літом розлучаться жалко?
Та ще тільки в полі забриніла травка!
Чи тебе не приймає своя родина,
Чи зрадила тебе твоя жінщина?
— Немає в мене роду, ані жінщини,
Один сиротина, як в полі билина!
Ох, тим молодий співець не співає,
Що рідная мова, як свічка, сконає!
Ох, тий той співець та й гуслі не б'є,
Що його слухати ніхто не іде:
Ох, матінко моя, нене старая,
Задавила тебе вже земля сирая.
Будяк на могилі почав червоніти,
А нікому було рожі посадити.
Ох, піду я, піду на тую могилу,
А де мою матір давно схоронили!
Ох, піду до Дніпра, на гору високу,
Піду подивлюся на степ широкий.
У старому Дніпрові вода леліє,
А по степу-долині ковиль сивіє,
А скрізь по ковилі свистун-вітер віє!
Та припав співець до землі головою,
Покотились слізки із очей рікою!
— Ох, нене моя, ти рідная мати,
Чи нам, тебе, рідна, уже не видати?
Уставай із землі діток приглядати;
Вони плачуть, б'ються: вони твої діти!
— Нехай плачуть, б'ються: вони увіймуться.
Тим що увіймуться, не хочу прогнуться!